

#COMMUNIO

ČASOPIS STAROKATOLICKÉ CÍRKVE V ČESKÉ REPUBLICE

starokatolici.cz

Víra a politika
ROZHOVOR

Je půst jen dieta nebo detox?
ZAMYŠLENÍ

Vizitace v Bratislavě
Z FARNOSTÍ

Úvodník

Milé sestry a bratři, milí přátelé,

vstupujeme společně do postní doby. Zelenou liturgickou barvu opět na několik týdnů nahradí fialová barva pokání. Máme opět příležitost uvažovat nad tím, co nás přesahuje, obrátit svůj pohled ke všem nutným a potřebným, ale také se zamyslet například nad ochranou životního prostředí kolem nás.

Když jsem před rokem přijal pověření biskupa Pavla a synodní rady převzít záštitu nad mediální prezentací naší církve, největší respekt jsem měl právě před tvorbou Communia. Uvědomoval jsem si totiž, že připravovat pravidelné periodikum není vůbec snadné. Na setkání presbyteria jsme tehdy navíc uvažovali, nakolik je vůbec ještě pro církev vydávání vlastního časopisu smysluplné. Původní plán proto zněl, že ročník 2018 bude poslední a v rámci dalších setkání budeme společně uvažovat o jiných formách prezentace aktuálního dění v církvi.

Jak ale zřejmě víte, naše církev v loňském roce žila spoustou jiných starostí a bohužel také konfliktů, které mnohé vyčerpávaly. V oblasti tištěných médií jsme tak zatím nic lepšího nevymysleli, a tak padlo rozhodnutí, že nás také letos budou čekat čtyři čísla Communia.

Společně s redakční radou budeme i letos maximálně usilovat, abyste v něm našli zajímavé články, inspirující rozhovory a aktuality z našich farností. Pokud byste sami chtěli přispět nějakým článkem, rozhovorem či zajímavostí, dveře jsou vám kdykoli otevřeny. ☺

↳ **Martin Kováč**

Obsah

Postní slovo biskupa Pavla	1
Buďme lidem naděje.....	2
Zástupci anglikánských a starokatolických církví v Praze diskutovali vzájemnou spolupráci i ochranu mladistvých.....	4
Komuniké AOCICC 2019	5
David F. Wagner: Dobrá křesťanská politika je z podstaty věci sekulární. Z vlastní víry si nesu imperativ lásky. ...	6
Je půst obyčejná dieta nebo detox?	9
Jak je to u nás s „filioque“?	11
Malé výročí staletého Řádu svatého Lazara Jeruzalémského	14
Zvláštní zamyšlení	18
Biskupská vizitácia v Bratislave	20

COMMUNIO – vydává Starokatolická
církev v ČR, Na Baterích 27, Praha 6,
162 00

ISSN 1805-1243

Registrační číslo MK ČR E 20002

Vyšlo 6.3.2019

e-mail: stkat@starokatolici.cz

www.starokatolici.cz

Za toto číslo zodpovídá redakční rada.
**Náklady na výrobu tohoto čísla činí
20 Kč.** Děkujeme za příspěvek na papír
a tisk.

Neoznačené fotografie archiv redakce.

starokatolici.cz

POSTNÍ SLOVO BISKUPA PAVLA

Askeze je jistě dobrá, i Ježíš ji konečně sám podstupuje a doporučuje, ale askeze není cílem, nýbrž prostředkem.

Milí přátelé, sestry a bratři,

v době postní se pokaždé snažíme něco upravit – zejména na sobě a na svých vztazích k Bohu i k našim blízkým. A je to tak dobře.

S železnou pravidelností k nám přichází postní doba, ve které slyšíme texty Písma, které nás vybízejí ke změně smýšlení. Výraz pokání není úplně správný – spíše raději hovoříme o obrácení. Zejména pak o obrácení k Bohu. Měli jsme v dějinách důrazy, a někde to trvá i doteď, že půst je dobou askeze a odvrácení se od hříchů – jako by tam šlo hlavně o postění se, umrtvování, odvrácení od ohavnosti hříchu, a Boha tam moc není.

Askeze je jistě dobrá, i Ježíš ji konečně sám podstupuje a doporučuje, ale askeze není cílem, nýbrž prostředkem. Když člověk vyhládne a má méně podnětů, duše

je hned citlivější. Zkusme letošní půst více akcentovat jako dobu obrácení se k Bohu – čím blíže mu budeme, tím více se budeme odvracet od špatné cesty, kterou nazýváme hříchem. Spíše se skloňme před dobrým Bohem, a pak nemusíme tolik bojovat s hříchem, ať už se svým či s hříchem bližního.

Postní doba snad také nemá být dobou mnohomluvnosti, a tak snad stačí jen těchto pár slov povzbuzení: „*Podřídte se tedy Bohu. Vzepřete se ďáblu a uteče od vás, přiblížte se k Bohu a přiblíží se k vám.*“ (Jak 4,7)

Mějte tedy letošní půst plný Boží blízkosti, kterou budete také zakoušet!

To Vám přeji a modlím se za Vás a Vaše blízké.

Váš

+ Pavel Benedikt Hájek

Budme lidem naději

Postní zamyšlení nad textem, kterým vrcholí letošní evangelium Popeleční středy

„Neukládejte si poklady na zemi, kde je ničí mol a rez a kde je zloději vykopávají a kradou. Ukládejte si poklady v nebi, kde je není mol ani rez a kde je zloději nevykopávají a nekradou. Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.“
(Mt 6, 19-20)

Ukládat poklad v nebi, v nějaké polétavé nejistotě, to se přiči prosté životní zkušenosti. Člověk má radši pevnou půdu pod nohama, solidní materiální základ pro případ krize. Spížírny naplněné konzervami a suchary, pro strýčka Příhodu.

A tato potřeba se netýká jen břicha, také duševní a duchovní potravu máme rádi konzervovanou, ustálenou, s dlouhou dobou trvanlivosti. Rádi hromadíme duchovní zásluhy, rádi si také libujeme nad tím, jakým duchovním obrům stojíme na

ramenou. Rádi odkazujeme na to, co bylo vždy dost dobré našim předkům, a co nám novoty světa, který přichází, chtějí rozbít.

My jsme lidé tradice a knihy, hledte na to, co máme, na naši ctnost a jinakost. A učte se. Máme sklon dokonce drátovat své duchovní pravdy a dědictví do obecně platných zákonů pro všechny, ať se podřídí, když tu s námi chtějí být! Nedejme si vzít, co jsme nahromadili!

Naše úspory zatím podléhají inflaci, spížírny vyžírání zub času, z vytříbených duchovních pokladů naší civilizace se v kolektivní historické paměti stává spíš odkaz na to špatné, na všechny krutosti a chyby monokulturního křesťanstva.

Avšak Ježíš sám nás dnes zve za skutečným dobrodružstvím, které čeká před námi! Volá nás k otevřenosti tomu, co teprve přichází. Osvobozuje od lpění na tom, co už máme bezpečně ve spižírně. Ježíš nám ukazuje, že skutečný zdroj jistoty je u Otce, který je nad světem.

**JEŽÍŠ NÁM UKAZUJE, ŽE SKUTEČNÝ ZDROJ
JISTOTY JE U OTCE, KTERÝ JE NAD SVĚTEM.**

Tradičně mluvíme o nebi. Spolehlivé těžiště pro svou životní cestu objevíme na vertikále, při pohledu vzhůru. Naše horizontální pachtění za hmotným i duchovním zajištěním vyznívá při úvaze nad horizontálou zcela odlišně, než si ve své sebestřednosti každý den připouštíme. Při pomyslení na nebeský bankovní ústav, kde nepůsobí časná zkáza, přichází nová chuť něco dobrého udělat, něco nového uložit. Pro druhé, pro svět.

V nebeské účtárně se nám totiž vše dobré zhodnotí zcela jinak, než jak bychom na zemi čekali. Podle nebeských pravidel. Mnohem výhodnějších. Mysleme na to v době postu. Mysleme na Ježíšovo povolání k hlubšímu spolehnutí na Otce, na jeho cestu. Vydejme se znovu s Ježíšem na cestu, která vede krajinami, které ještě neznáme. On bude s námi. Taková cesta má smysl.

↳ *Václav Jan Šístek*

Víc bázně dej, Bože

Víc bázně dej, Bože a víc svatosti.

Víc smutku nad hříchem, víc slz radosti.

Víc lásky, jež nežádá si odměny.

Víc víry v Ježíše a chuť k modlení.

Víc vděčnosti dej mi a víc skromnosti.

Víc sil k pokoře, vždyť velký jsi jen Ty.

Víc nést kříž s Ježíšem, v Něm útěchu mít

a na jeho hrudi v odpočinku být.

Víc naděje dej, víc trpělivosti.

Víc stranit se zlého cestou k věčnosti.

Víc vzrůstat ve víře a ovoce nést.

Víc jít za Tebou, Kriste, vzdávat Ti čest.

Přebásněná píseň Philipa Blisse (1873) a Lilly Lundquist (1889) podle Evanjelického spevníku, melodie norskoo-švédská lidová. ***

↳ *pro Communio připravil Lukáš Michael Vytlačil*

Zástupci anglikánských a starokatolických církví v Praze diskutovali vzájemnou spolupráci i ochranu mladistvých

Ve dnech 16. – 19. ledna 2019 se v Břevnovském klášteře v Praze sešla Anglikánsko-starokatolická mezinárodní koordinační rada. Letošní zasedání bylo věnováno přípravě zprávy o vzájemné spolupráci za období 2013-2019 a otázky ochrany nezletilých a zranitelných dospělých v církevním prostředí.

AOCICC s kardinálem Dukou a biskupem Malým

Anglikánsko-starokatolická mezinárodní koordinační rada (AOCICC) je církevní grémium, složené z biskupů a delegátů jmenovaných Anglikánskou koordinační radou světového společenství anglikánských církví a Mezinárodní biskupskou konferencí starokatolických církví Utrechtské unie. Vzniklo z iniciativy arcibiskupů Canterbury a Utrechtu v roce 1998 a je společným orgánem koordinujícím spolupráci těchto dvou církevních rodin se zvláštním zřetelem ke kontinentální Evropě. Společně AOCICC reprezentuje širokou církevní rodinu o 85 milionech věřících ve 165 zemích světa. Na evropském kontinentě AOCICC reprezentuje především jurisdikce Anglické církve (Church of England), evropských farností

Episkopální církve v USA a starokatolických církví Utrechtské unie.

Letošní zasedání AOCICC bylo věnováno přípravě zprávy o vzájemné spolupráci za období 2013-2019, s výhledem na nadcházející Lambethskou konferenci (celosvětový synod anglikánských biskupů) v roce 2020. Zvláštní důraz byl během pražského zasedání věnován aktuální otázce ochrany nezletilých a zranitelných dospělých v církevním prostředí, prevenci zneužívání a spolupráci jednotlivých evropských církevních jurisdikcí v této otázce.

Členové Rady se setkali v Arcibiskupském paláci s kardinálem Dominikem

Dukou OP, arcibiskupem pražským, a pomocným biskupem pražským Václavem Malým k diskuzi o současných výzvách, kterým čelí církve v České republice, včetně otázky jejich ekonomického zabezpečení. Společnou eucharistii slavili členové Rady ve starokatolickém katedrálním chrámu sv. Vavřince na Petříně. Předsedal haarlemský biskup Dirk Jan Schoon a kázal biskup diecéze Cashel a Ossory Irské církve Michael Burrows, legát arcibiskupa z Canterbury při Mezinárodní biskupské konferenci. Českou re-

publiku na setkání reprezentoval generální sekretář Ekumenické rady církví v ČR Petr Jan Vinš.

Anglikánské a starokatolické církve jsou vzájemně v plném církevním společenství již od roku 1931. Od roku 2000 jsou všichni anglikánští věřící v České republice svěřeni do jurisdikce místního starokatolického biskupa a anglikánská farní obec v Praze je integrální součástí Starokatolické církve v ČR.

↳ Petr Jan Vinš

Komuniké AOCICC 2019

Praha, 19 ledna 2019

Anglikánsko-starokatolická mezinárodní koordinační rada (AOCICC) se setkala ve středoevropském hlavním městě Praze, Česká republika, ve dnech 16.-19. ledna 2019. Toto setkání bylo hostované Utrechtskou unií starokatolických církví. Bylo sedmým a zároveň posledním setkáním v rámci současného mandátu Rady (2013-2019).

Práce Rady se na tomto setkání soustředila na:

- dokončení *Zprávy Anglikánsko-starokatolické mezinárodní koordinační rady pro Anglikánskou koordinační radu a Mezinárodní biskupskou konferenci za období 2013-2019*;

- důležitost otázky ochrany mladistvých a zranitelných dospělých a pokrok, kterého bylo v této otázce dosaženo v obou církevních společenstvích;

- formulaci doporučení pro příští mandát AOCICC.

Rada přijala pozvání do Arcibiskupského paláce na setkání s kardinálem Dominikem Dukou OP, arcibiskupem pražským, a pomocným biskupem Václavem Malým. Její členové vděčně přijali tuto možnost k diskuzi o výzvách, kterým čelily a čelí české církve od 20. století do současnosti. Společné bohoslužebné slavení patří také k integrálním součástem života Rady. Vedle každodenního slavení (anglikánských a starokatolických) bohoslužeb hodin slavila Rada eucharistii ve starokatolické tradici ve starokatolické katedrále sv. Vavřince v Praze na pozvání jejího duchovního správce ThDr. Petra Jana Vinše. Rada děkuje jemu, jeho biskupovi PhDr. Pavlu Benediktu Stránskému a biskupskému ordinariátu za přípravu a hostování setkání.

Pro bližší informace kontaktujte prosím Revd Neila Vigerse (neil.vigers@anglicancommunion.org) nebo Revd Larse Simpsona (lars.simpson@christkath-zuerich.ch).

David F. Wagner: Dobrá křesťanská politika je z podstaty věci sekulární. Z vlastní víry si nesu imperativ lásky

Ve dnech 24. a 25. května 2019 Českou republiku i ostatní členské státy Evropské unie (EU) čekají volby do Evropského parlamentu (EP). David František Wagner (*1988) je členem naší církve, který se rozhodl v těchto volbách kandidovat. V rozhovoru nám prozradil, jaké výzvy čekají Evropu, jak vnímá vztah víry a politiky a čím můžeme jako křesťané obohatit společnost.

Foto: CreativeMornings

Jaké jsou největší výzvy letošních voleb do EP? Která témata považuješ za klíčová?

Letošní volby parlament dost zásadně přemíchají. Rozhodně se budou přeskupovat frakce a loajality. Do hry výrazně vstoupí i Macron a italský populisté. Osobně za zásadní považuji nalezení nového fungování po odchodu Británie, jednotný digitální trh včetně zabránění daňových úniků a další posun od dotací k investicím a půjčkám v rozpočtové strategii EU.

Často dnes slyšíme o populismu a vnímáme, že v mnoha zemích nabývají na síle euroskeptické strany a hnutí. Co si o tom myslíš?

Vyplňují prázdný prostor, kdy tradiční strany často nedokázaly zareagovat na současné výzvy. Výrazně také jedou na vlně strachu, xenofobních vášní a nesplnitelných slibů, za které pak odmítnou odpovědnost. Jako se to stalo v případě Brexitu.

V podstatě říkáš, že lidé kolem nás uvěřili nenávisti a lžím. Jak je to ale vůbec možné? A co proti tomu můžeme ze své pozice jako křesťané udělat?

Na spoustu lidí se tady zapomnělo a oni se dostali na okraj našeho systému. Máme také spoustu nových způsobů jak lépe a účinněji lhát. Jako křesťané můžeme nejlépe jít příkladem. Žít v pravdě a co

nejvíc se snažit chápat i ty, kteří té nenávisti propadli.

V posledních volbách do EP se jich v ČR zúčastnilo jen 18,2 % voličů. Na Slovensku dokonce jen 13,05 %. Proč lidi tyto volby natolik nezajímají?

Velká část lidí nemá dost informací ani o českém ústavním systému. Evropská úroveň je ještě jakási nadstavba, ve které se navíc vzhledem k její komplexnosti opravdu není triviální orientovat. Česká média také o jednání na evropské úrovni referují často okrajově a není tak divu, že občané nemají pocit, že o něco jde.

Zkusme se na věc podívat také pozitivně. Co nám přináší členství v EU?

Možnosti. Žijeme díky tomu v největší a stále nejbohatší ekonomické zóně světa, která také nejvíc dbá na to, aby se jejím občanům zkrátka žilo dobře. Jsme obklopeni Evropou – a přes všechny chyby Unie se nám to velmi vyplácí.

Zdá se mi, že lidé v našich zemích již berou výhody členství v EU – například otevřené hranice, volný pracovní trh apod. – jako samozřejmost. Pokládáš to za správné?

Netoužím po tom, aby lidi projevovali nějakou devótní vděčnost Unii. Ona spoustu věcí dělá špatně. Pokládám za nevhodné bagatelizovat následky toho, kdybychom tyhle věci ztratili. Zase ten Brexit – nejvíc na něj nedoplatí ti, kteří kampaň vedli, ale občané – a to zejména ti bez vzdělání a ti chudší.

Starokatolíci se hlásí k liberálnějším proudům křesťanství v Evropě. Jak

vnímáš angažovanost věřících lidí v politice? Čím můžeme přispět společnosti?

Předně – myslím, že dobrá křesťanská politika je z podstaty věci sekulární. Jsem třeba hodně proti státním svátkům na křesťanské svátky: pokud je chce křesťan slavit, má možnost si vzít dovolenou či se jinak zařídit, stát mu to nemusí za každou cenu ulehčovat.

Z vlastní víry si nesu imperativ lásky. Věřím, že křesťanství je příběh o osvobození. Politika, kterou děláme, je velmi liberální. Snažíme se dát lidem co nejvíce možností a skrze ně šanci na důstojný život podle jejich volby. Právě volba nás koneckonců dělá lidmi. Jen díky možnosti dělat a pocítit zlo můžeme dělat i dobré věci.

Z VLASTNÍ VÍRY SI NESU IMPERATIV LÁSKY. VĚŘÍM, ŽE KŘESŤANSTVÍ JE PŘÍBĚH O OSVOBOZENÍ.

To zní moc zajímavě. A jak z této perspektivy vnímáš současné pozice některých konzervativních křesťanů, kteří se v politice usilují spíše hájit „tradiční hodnoty“ a přistupují kriticky k tématům jako rovnost manželství, Istanbulské úmluvě apod.?

Inu, je to jejich názor a je to normální politické střetávání. Existuje ale nějaká hranice. Chápu, že někdo odmítá rovné manželství. Je pro mě už ale úplně nepřijatelné varovat, že hned po něm přijdou svazky se

zvířaty nebo že za vším stojí nějaká tajemná tajná úmluva lidí, co chtějí zničit lidstvo a křesťanské duše.

A když odstoupím trochu od politiky – u všech těchto zachránců tradičních hodnot si musím vzpomenout na farizeje.

Ty sám budeš v letošních volbách kandidovat do EP. Co tě k tomu motivovalo?

Věřím Evropě a chci podpořit naši kandidátní listinu. Od začátku jsem kandidoval v kategorii „další“. Podílím se na přípravě programu, formulování stanovisek a samozřejmě se část témat na kterých pracuji ve Sněmovně přenáší na evropskou úroveň.

Uvidíme tě i v kampani?

Přímo mě určitě ne, jsem vzadu. Úzce pracuji s některými čelními kandidáty a snažím se jim dát co nejlepší podporu, tak snad se promítnu alespoň zprostředkovaně.

Chceš něco na závěr vzkázat našim čtenářům?

Prosím, volte a volte informovaně. A pokud se vyhnete volbě těch, kteří jen srší nenávisť a lží, bude to skvělé.

*↳ připravil Martin Kováč
foto: Archiv Davida Wagnera*

David František Wagner vystudoval Pedagogickou fakultu Univerzity Karlovy s kombinací Historie – Základy společenských věd. Na stejné fakultě v současnosti dokončuje doktorské studium se zaměřením na malé křesťanské církve v období 1948-1989. Věnuje se také přípravě učitelů a tvorbě vzdělávacích materiálů a workshopů zaměřených na dějiny 20. století, kritické myšlení a občanskou společnost. Založil spolek pro rozvoj zážitkových vzdělávacích her Rolling, kde nyní dělá ředitele a je autorem mnoha larpů. Od roku 2017 pracuje také jako poradce poslanců Pirátské strany, za kterou bude kandidovat i v letošních volbách.

Je půst jenom obyčejná dieta nebo detox?

V první rovině si většina z nás představí půst jako dietu, a tak je také povětšinou chápán širokou veřejností. Držet půst již dávno není projevem „náboženského tmářství“ – půst se stal součástí mediálního prostoru. Celebrity drží půst, očistné kúry, detoxy. Pijí se ovocné šťávy, mnozí se vzdávají nezdravých pochutin. Co nám k postu může říct Písmo? Jak chápe půst biblická tradice?

Foto: Wikimedia Commons

Starozákonní texty akcentují půst jako výraz lidské omezenosti a závislosti na Dárci. Lidé se postí, když chtějí vyjádřit své obrácení k Hospodinu, svůj zármutek, když jsou dotčeni velkým neštěstím. Samuel iniciuje půst v situaci, kdy vyzývá věřící komunitu k obrácení, k odstranění falešných božstev. „*Jestliže se chcete celým srdcem obrátit k Hospodinu, odstraňte ze svého středu cizí bohy i ašarty, upněte se srdcem k Hospodinu a služte jenom jemu.*“ (1 Sam 7) Půst je cestou k tomu, co je podstatné, k tomu jedinému, k Hospodinu, který má být úběžníkem osobního i komunitního snažení. Má spo-

lečenský charakter – není jen úsilím jednotlivce. Celé společenství má autentickým postojem vyjádřit své obrácení a změnu priorit.

Starý zákon zná také půst, který je falešný, který je manipulací Hospodina. Boha, kterým nelze manipulovat magií, hromaděním modliteb, postů a liturgických aktivit. Jeremiáš v situaci extrémního sucha vidí odpověď Boží na předchozí postoj těch, kteří se zaštiťují jeho jménem, i když jejich srdce má k postoji důvěry daleko. „*Ani když se budou postit, nevyslyším jejich bédování.*“ (Jer 14, 12)

**KROMĚ AKCENTU NA SKROMNOST
NA ÚROVNI JEDNOTLIVCŮ
ČI DOMÁCNOSTÍ SE OBJEVUJE TAKÉ
DŮRAZ NA KOMUNITNÍ CHARAKTER
EKOLOGICKÉHO POSTOJE.**

Na kritiku proroků navazuje Ježíš. Ape-
luje na to, že půst má být skrytý, člověk
má mít postoj postu v srdci, nikoliv ve
vnějších znameních na svém obličejích nebo
oděvu. „*Když se postíte, netvařte se utrá-
peně jako pokrytci. Ti zanedbávají svůj
vzhled, aby lidem ukazovali, že se postí.
Už mají svou odměnu. Když ty se postíš,
potři svou hlavu olejem a tvář svou umyj,
abys neukazoval lidem, že se postíš, ale
svému Otci, který zůstává skryt.*“ (Mt 6,
16-18)

Myšlenka postu jako dobrovolně ulože-
ného omezení spotřeby rezonuje silně
v ekologických iniciativách. Kromě ak-
centu na skromnost na úrovni jednotlivců
či domácností se objevuje také důraz na
komunitní charakter ekologického po-
stoje. Státy a regiony můžou nejrůznějším
způsobem přispět ke snížení zátěže na pří-
rodu, na ekosystém, na naši planetu. Kon-
krétní úsilí o citlivý přístup k životnímu

prostředí máme podpořit na lokální i celo-
státní úrovni. Můžeme ve volbách dát svůj
hlas těm, kteří budou reprezentovat postoj
respektu k Zemi, kterou máme jen propůj-
čenou k užívání.

Jiní zase vyzývají k omezení počtu věcí,
které nás denně obklopují. Je dobré zbavit
se nepotřebných předmětů, nádobí, které
jsme už léta nepoužili, oblečení, které
uchováváme jen z nostalgických důvodů.
Naše bezprostřední okolí, náš byt či dům,
se stane svobodnějším prostředím, kde se
sami budeme cítit méně rozptylování
věcmi a budeme schopni se soustředit na
ty, se kterými žijeme a bydlíme.

Konečný smysl postu neleží v odpírání.
„*Mohou se hosté na svatbě postit, když je
ženich s nimi? Pokud mají ženicha mezi
sebou, nemohou se postit.*“ (Mk 2, 19)
Půst je jen přípravou na oslavu toho, co
nás teprve čeká, na radost z Boží přítom-
nosti uprostřed nás, radostí z toho, že
žádný kámen není tak těžký, aby nemohl
být odvalen. Ať už zvolíme kteroukoliv
z postních cest – střídmost v jídle, ve spo-
třebě nebo třeba jen v redukci obsahu
šatní skříň – cílem není smutek a ome-
zení: smyslem postu je příprava na radost
z toho, co nás teprve čeká.

↳ Petr Miencil

NOVÁ KNIHA ZAMYŠLENÍ NA KAŽDÝ DEN
z pera Jozefa Husovského, člena pražské farnosti sv. Máří Magdaleny ☺

Jak je to u nás s „filioque“?

Nedávno jsem zaznamenal postesknutí si jednoho bratra, že málokdo ví, co je to filioque a proč v Krédu nerecituje, nebo nezpíváme „...i ze Syna vychází“. Dovolím si tedy nabídnout vám stručný popis toho, o co jde.

Chrám Boží moudrosti „Hagia Sofia“
Foto: Wikimedia Commons

Nebylo mým záměrem napsat teologickou studii, ale umožnit čtenářům nepatrný vhled do tématu natolik jednoduchou a čtivou formou, nakolik je to s ohledem na obtížnost tématu možné. Věřím, že mi prominete nezbytné zjednodušení.

Když 16. července 1054 položili papežští legáti na oltář v chrámě svaté Moudrosti v Konstantinopoli exkomunikační bulu, spustili ničivý proces vzájemného odcizení Východu a Západu. Od toho momentu už nelze hovořit o jednotné církvi. Od té doby se nepřestaly Východ a Západ vzájemně obviňovat z překroucení svaté nauky. Od té doby už nejsou jedni v očích těch druhých stejně hodnotnými křesťany. O co tedy šlo? Co bylo příčinou rozkolu, který nebyl dodnes překonán?

Bulu, která znemožnila další jednání, sepsali Humbert de Silva Candida, kardinál pocházející z Burgundska, a spolu s ním amalfský arcibiskup Petr a diákon Fridrich Lotrinský, později známý jako papež Štěpán IX. Jejich bula obsahovala kromě samotné exkomunikace i hrubé urážky konstantinopolského patriarchy Michaela Kerullaria a celé východní věrouky. Michael byl nazván nafoukaným a pyšným a východní křesťané byli přirovnáni k ariánům, donatistům, nikolaitům a jiným heretikům. Rozhodně tedy nešlo o příjemné čtení, které by mělo šanci přimět protistranu k jednání. Osm dní nato byli členové delegace druhou stranou také exkomunikováni a jejich bula byla slavnostně spálena. Situace byla o to složitější, že Lev IX. který delegaci do

Cařihradu poslal, byl již nějakou dobu mrtev. Zemřel 14. dubna toho roku. Delegáti, kteří vzhledem k úmrtí svého zmocnitele dávno pozbyli mandátu, v té době již ve městě nebyli. Opustili Cařihrad hned poté, co v chrámu „Hagia Sofia“ položili svou bulu. S odstupem času lze snad říci, že Humbertovi a jeho druhům došla trpělivost poté, co s nimi patriarcha Michael odmítal jednat. Ovšem vezmeme-li v úvahu úmrtí Lva IX. mohlo být z jeho pohledu zbytečné jednat s někým, kdo již nereprezentoval aktuální názorovou linii. Humbert a jeho druzi sice mohli uznat, že nemají potřebné pověření a měli by si pro něj dojít zpět do Říma, ale komu by se chtělo v té době cestovat tam a zase zpátky... Ať tak či onak bula byla spálena, vznikl dojem definitivního rozdělení. Skutečnost tak dramatická být nemusela, protože exkomunikace se vztahovala pouze na jmenované osoby, stejně jako konstantinopolský protikrok. V následujících letech a staletích se vedly diskuze ve snaze rozkol překonat, ale ani politicky odlišný vývoj východní a západní části tehdejšího světa těmto snahám neprospíval.

Proč vlastně celý ten spor vznikl? Co dalo Humbertovi příležitost obvinít zástupce východní církve z hereze?

S rozšířením latiny a jejím pronikáním do liturgie a teologie si východní a západní křesťané přestávali rozumět. Některé pojmy se staly takřka nepřeložitelnými. Také jejich teologické poznávání se orientovalo jinými směry. To vedlo k rozdílům a novým zvyklostem, které obě strany považovaly za podezřelé narušení tradice. Tak například zmíněná bula vyčítá Řekům nejen odmítání filioque (ke kterému se ještě dostaneme), ale také to, že se ne-

holili a oholené křesťany prý nechtěli připouštět k přijímání. Nebo také skutečnost, že ve východním obřadu se užívalo (a užívá dodnes) kvašeného chleba. Časem bylo leccos vysvětleno. Například už roku 1098 konstatoval Anselm z Canterbury, že ačkoli se přiklání spíše k západnímu zvyku, vlastně na tom nesejde. Je to chléb, a to je podstatné. U filioque je problémem složitější.

O co se jedná? „Filioque“ tedy „i (ze) Syna“, je přídavek k Nicejsko-Cařihradskému vyznání víry, konstatující vycházení Ducha svatého. Už několik století před schizmatem se v latinské části církve začalo filioque do Kréda přidávat. Namísto formulace „...který z Otce vychází...“ se tak začalo v západní části církve užívat: „...qui ex Patre filioque procedit...“ tedy: „...který z Otce i Syna vychází...“.

Z pohledu západní církve mělo jít zejména o ochranu Synova božství proti ariánské herezi. Ariáni popírali, že by Slovo bylo božskou osobou. Trvali na tom, že Syn byl Otcem stvořen. Východní teologové však takovouto obranu Slova neocenili a namítali, že tak vzniká pojetí dvou prvních principů. Navíc se jim jevilo nebezpečné jakkoli měnit něco natolik zásadního, jako je Krédo.

Dlouho zůstávalo u toho, že si obě strany vyměňovaly teologickou kritiku. Filioque bylo západem oficiálně přijato na 3. toledském koncilu v roce 589. Také mnoho velkých osobností bylo pro filioque. Jeho oprávněnost hájil například i Maxim Vyznavač. Ani ze západního pohledu se však nejednalo o nic definitivně závazného. V roce 807 například papež Lev III. (ačkoli tvrdil, že se jedná o nepopíratelnou pravdu) nechal umístit nad hrobem

sv. Petra dvě stříbrné desky s vyrytým Krédem v řečtině a latině bez filioque. Velmi zřetelně se vůči této vsuvce vymezil také konstantinopolský patriarcha Fótios, který ji označil za římskou herezi. Jedním ze zlomových okamžiků se stal rok 1014, kdy císař Jindřich II. dosadil na římský biskupský stolec Benedikta VIII. a prosadil recitování Kréda tak, jak jej znal ze své kaple, tedy včetně filioque. Od té doby se stalo filioque součástí Kréda. Kam to vedlo, už víme. Otázka je dodnes tématem mnohých teologických studií a samozřejmě sporů. Pravoslaví trvá na tom, že se jedná o narušení nauky o Trojici. Římskokatolická teologie se zase snaží o reinterpretaci, protože vypustit je zcela se již nikomu nechce. Odvolává se na prastarý názor, že Duch svatý je projevenou láskou Otce a Syna. Teologii Ducha jako daru Otce i Syna rozpracoval už Augustín. Zdá se tedy, že obě strany sporu mají pádné argumenty a žádná není ochotná ustoupit. Nebudu se snažit tento

NAŠE STAROKATOLICKÁ TEOLOGIE NEMŮŽE STÁT NA NĚČEM, CO BYLO PŘÍČINOU SPORU. VĚŘÍME TOMU, ČEMU „VŽDY, VŠICHNI VĚŘILI“.

spor vyřešit, spokojím se závěrem s konstatováním, že naše starokatolická teologie nemůže stát na něčem, co bylo příčinou sporu. Věříme tomu, čemu „vždy, všichni věřili“. Dodatek filioque tedy odmítáme jako nepůvodní a také jako narušující vnitřní vztah v jeho paradoxní rozdílnosti a jednotě. Tím nepopíráme, že byl Duch v čase vyslán do světa skrze Syna. Trváme však na tom, že pokud jde o jeho věčné bytí, pak vychází pouze z Otce jako jediné příčiny.

↳ Kamil František Kozelský

SRDEČNĚ VÁS ZVEME NA TÝDEN DUCHOVNÍ OBNOVY S NÁZVEM

Pane, nauč nás modlit se 4. - 11.8.2019

Pojďte s námi:

- Zamyslet se nad modlitbou zábavným a přitom hluboce niterným způsobem;
- Prožít liturgie na úvod i závěr této akce;
- Zúčastnit se zajímavých workshopů i her;
- Zazpívat si a modlit se (nejen) při ranních a večerních chválech;
- Zažít uvítání šabaty – kabalat šabat;
- Vyrazit na krásné a zajímavé výlety po okolí;
- Vykoupat se v blízké přehradě;
- Využít možnost k vzájemnému naslouchání, přemýšlení a sdílení;
- Nechat děti vyřadit se v rytířském programu plném her a zkoušek;
- Pro děti je připravena celotýdenní hra na motivy Letopisů Narnie;
- Program pro děti slouží primárně k tomu, aby se rodiče mohli věnovat exerciciím.

Místo konání:

RS Lorien, 561 63 Nekoř;
<https://lorien.luzanky.cz>

Informace a přihlášky:

Kamil Kozelský, 777 794 557,
kamil.kozelsky@starokatolici.cz

Doprovází Josef Byrtus

- učitel, publicista, kronikář,
- popularizátor historie a teologie judaismu a křesťanství
- autor křesťanských knih

Ceny:

Přihláška do	děti do 2 let	děti 2-15 let	lidé 15+
30.4.2018	350 Kč	2400 Kč	2700 Kč
později	350 Kč	2500 Kč	2900 Kč
cena/den pobytu	50 Kč	370 Kč	420 Kč

Přihlášením se myslí úhrada nevratné zálohy 500,-Kč/osoba nad 15 let

#StarokatoliciCeskyTesin

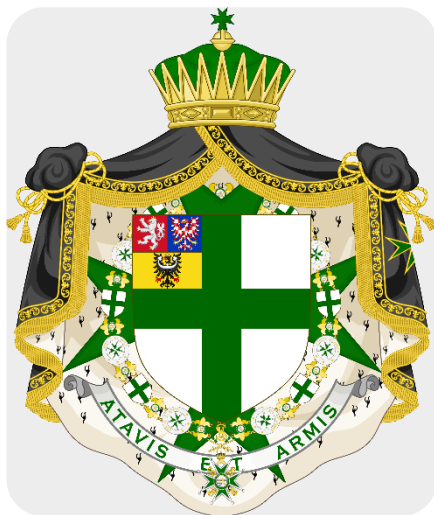
Malé výročí staletého Řádu svatého Lazara Jeruzalémského

Dne 12. září 2018 uplynulo deset let od doby, kdy se v anglickém Manchesteru sešla památná velká kapitula, na níž došlo ke sjednocení maltské a pařížské obedience Vojenského a špitálního řádu svatého Lazara Jeruzalémského. Lazariáni si toto výročí připomněli benefičním koncertem, jenž byl zároveň věnován dvacátému jubileu od zahájení činnosti řádového Hospice Štrasburk. Tyto události jsou vhodnou příležitostí k ohlédnutí.

Ze Svaté země pod ochranu francouzské koruny

Tradice Řádu je odvozována od špitálu pro malomocné v Jeruzalémě, o jehož provoz se v době Karla Velikého měli starat arménští mniši žijící podle řehole sv. Basila. Když byl roku 1099 Jeruzalém dobyt křižáckými vojsky, byl špitál sv. Lazara za hradbami jednou ze čtyř městských nemocnic. V roce 1113 se bulou papeže Paschala II. stal jejich mistrem bratr Gerard, který je považován za prvního představeného Řádu sv. Lazara. O pouhé dva roky později bylo zdejší bratrstvo stejným papežem latinizováno a řehole sv. Basila byla nahrazena řeholí sv. Augustina. K postupnému osamostatnění Řádu přispěla skutečnost, že všichni malomocní museli žít kvůli nakažlivé chorobě v ústraní. Jeho rytíře nacházíme též mezi účastníky bitev o svatá místa. Těžké ztráty v bojích však vedly k tomu, že do Řádu mohli být přijímáni i zdraví jedinci a ten se postupně začal šířit do Evropy.

Po ztrátě Svaté země se Řád nakrátko usadil na Kypru a v roce 1292 bylo řádové sídlo trvale přeneseno do Francie. Roku 1308 jej vzal pod svou osobní ochranu král Filip IV. Sličný, čímž se lazariáni dostali na dlouhá staletí pod patronát francouzské koruny, zatímco rozvíjeli svoji

Znak české jurisdikce Řádu svatého Lazara
Zdroj: Řád sv. Lazara Jeruzalémského

činnost. Společenství překonalo různé snahy o zrušení či sloučení s jinými řády. Náročné však bylo období francouzské revoluce a napoleonských válek, kdy republika 30. července 1791 zrušila všechny královské a rytířské řády a jejich majetek byl zkonfiskován. Kontinuita Řádu však byla zachována v osobě tehdejšího velmistra Ludvíka Stanislava de Provence, jenž později jako Ludvík XVIII. usedl na trůn. V té době se řádovými rytíři stala řada významných osobností a jeho společenství rozšířili dokonce ruský car Pavel I. se svými syny Alexandrem a Kon-

stantinem, či švédský král (tehdy ještě korunní princ) Gustav IV., který založil komendu v Gotlandu. Přijetím mnoha pravoslavných a evangelíků se lazariáni stali obecně křesťanským řádem bez konfesijního limitu.

Po restauraci Bourbonnů na francouzském trůnu odstoupil Ludvík XVIII. jako král z funkce velmistra, ale obnovil tradiční královskou ochranu Řádu. Tu potvrdil i jeho nástupce Karel X., který však musel roku 1830 kvůli snahám o obnovu absolutismu abdikovat a odešel do exilu, jehož část strávil i v Čechách. Nový panovník Ludvík Filip Orleánský z vedlejší větve Bourbonnů již protektorství neobnovil, čímž skončilo staleté spojení Řádu s francouzskou korunou.

Ekumenické společenství v pohnutých časech

Po ztrátě tradiční opory není snadné sledovat dějiny lazariánského Řádu mezi lety 1830 až 1910. Kontinuitu poskytly

dědičné komendy, které zároveň byly jedinými, které po období revoluce a napoleonského císařství měly pevnou majetkovou základnu. V roce 1844 byl ustaven výbor pro obnovu Řádu, který se roku 1847 obrátil s žádostí o duchovní protektorství na melchitského řeckokatolického patriarchu Antiochie a celého Orientu, Alexandrie a Jeruzaléma Maxima III. Mazlouma. Tímto krokem se po staletích Řád navrátil zpět do míst svého vzniku nejenom prostřednictvím tohoto církevního spojení, ale též charitativní činností. Později však opět upadl, ovšem jako důkaz jeho legitimního pokračování lze vedle dědičných komend považovat právě tuto ochranu syrských patriarchů.

K významné události došlo 15. prosince 1930, kdy byl velkou radou do funkce generálního místopředsedy zvolen Francisco de Borbón, jenž se o pět let později stal velmistrem. Řád v této dekádě prošel zásadní obrodou a stal se znovu dynamickým křesťanským společenstvím. V této

*Hospic Štrasburk, druhý nejstarší hospic v ČR
Zdroj: Hospic Štrasburk*

době také rozšířil svoji činnost do mnoha zemí, mezi nimiž bylo i tehdejší Československo. Pod vedením knížete Karla VI. ze Schwarzenbergu bylo totiž v roce 1937 založeno české velkopřevorství, jehož osmdesáté výročí jsme si připomněli právě vloni, a do jeho řad vstoupilo mnoho významných osobností. Hned v prvních letech však rozvoj řádové činnosti u nás přerušila nacistická okupace a krátce po ní dlouhé období komunismu. Členové Řádu se zařadili mezi aktivní odpůrce těchto režimů, za což někteří položili vlastní život. Jedním z nich byl například Václav Bořek Dohalský z Dohalic, svatovítský kanovník a kancléř české jurisdikce, jenž v roce 1942 zemřel v Osvětimi.

Po nástupu komunistů k moci většina členů odešla do exilu. V roce 1963 byl Karel VI. ze Schwarzenbergu jmenován regentem Českého velkopřevorství Řádu maltézkých rytířů a vzdal se tedy hodnosti velkopřevora v Řádu sv. Lazara. Šedesátá léta však byla též obdobím, kdy se Řád na mezinárodní úrovni oficiálně otevřel různým křesťanským denominacím a ideově tak vlastně navázal na své dějiny v 19. století. Díky tomu má unikátní postavení jediného obecně křesťanského rytířského řádu. Na přelomu šedesátých a sedmdesátých let nicméně došlo také k rozkolu, který lazariány na několik desetiletí rozdělil na maltskou a pařížskou obedienci. Po dlouhých rozhovorech a vzájemném sblížení došlo v roce 2008 k jejich spojení pod vedením velmistra Carlase Geredy de Borbón, markýze z Almazánu, a roku 2012 potvrdil duchovní protektor patriarcha Gregorios III. Laham v tzv. Kevelaerské deklaraci historickou kontinuitu spojeného Řádu. Ještě před ukončením sjednocovacího

procesu se ovšem v roce 2004 ustavila samostatná orleánská obedience, jejíž členové odmítli autoritu patriarchy-duchovního protektora a zvolili do svého čela Charlese Philippa Orleánského a po jeho abdikaci pak Jana Dobrzenského z Dobrzenic. Tato oddělená skupina se roku 2010 dále rozštěpila, když ji opustila část členů kolem tehdejšího velkokancléře Philippa Piccapietry.

**ŘÁD SVATÉHO LAZARA JERUZALÉMSKÉHO
MÁ UNIKÁTNÍ POSTAVENÍ JEDINÉHO
OBECNĚ KŘESŤANSKÉHO RYTÍŘSKÉHO
ŘÁDU**

Přítomnost

Současný sjednocený Vojenský a špitální řád svatého Lazara Jeruzalémského se věnuje bohatým charitativním aktivitám, stejně jako jeho česká část, Velkobailivik České republiky. Nejvyšší vedení Řádu nyní reprezentují padesátý velmistr Francisco de Borbón, hrabě von Hardenberg, a melchitský řeckokatolický patriarcha Youssef Absi jako duchovní protektor. Český velkobailivik působí prostřednictvím několika komend (Pražská komenda, Komenda sv. Anežky, Karlovarská komenda, Komenda sv. Zdislavy, Plzeňská komenda, Jihočeská komenda; na Moravě potom komendy v Brně, Olomouci a Prostějově) a jeho představiteli jsou velkobailivik David Miřejovský s designovaným nástupcem Ondřejem Farkou a velkopřevor hrabě Ludvík Belcredi. Post hlavního kaplana české jurisdikce je po smrti emeritního pražského arcibiskupa Miloslava kardinála Vlka († 2017) zatím neobsazen.

V České republice Řád patří mezi dlouhodobé podporovatele hospicové paliativní péče a pod jeho patronátem vznikly a působí Hospic Štrasburk v Praze 8, plzeňský Hospic svatého Lazara, či letos slavnostně otevřený REHOS v Nejdku. Vedle spolupráce s dalšími organizacemi (např. LORM či Domov se zvláštní péčí v Terezíně) aktivně pomáhá také v zahraničí, kde se podílel například na podpoře válečných sirotek ve Rwandě či na projektu Třicet studní pro Afriku ve spolupráci s augustiniány. Poslední projekty směřují do Sýrie, jejíž obyvatelé již několik let čelí občanské válce. Ve spolupráci se syrským patriarchátem zde byla vystavěna nemocnice nedaleko Chababu, pro niž český velkobailivik v roce 2016 zajistil diesel-elektrické agregáty. Na tento projekt česká jurisdikce navazuje úspěšnou podporou dětských sirotčinců a dalších sociálních domovů v samotné Sýrii. Část

z těchto činností Řád vykonává prostřednictvím Lazariánského servisu a Pomocníků Řádu svatého Lazara. Zvláštní kapitolou je péče o sakrální památky, kde v posledních dekádách došlo k celkové rekonstrukci či nové výstavbě osmi objektů. Nejnověji se pak naši členové podíleli na obnově kostela sv. Cyrila a Metoděje v Žešově a podpořili též rekonstrukci vzácné toleranční modlitebny v Hořátví.

Neméně důležitým posláním historicky je obrana křesťanské víry, k níž patří také účast na aktivním duchovním životě. Ten se odehrává v otevřeném ekumenickém duchu, kdy členové Řádu odkládají konfesijní rozdíly ve prospěch společného křesťanského a charitativního díla.

↳ Lukáš Michael Vytlačil

Předání pomoci pro sirotčinec sv. Pavla v Sýrii, který provozuje melchitský řecko-katolický patriarchát
Zdroj: Řád sv. Lazara Jeruzalémského

Zvláštní zamyšlení

Rozhodl jsem po dosti dlouhé době napsat článek do našeho Communia. A opět chci být odvážný, někdy tak bývám.

Video	Published	Minutes...	↓	3s Video Views
Svatovavřínecká pout' (11. 8. 2018)	06/12/18 6:35 AM	700		695
Biskupské svěcení Pavla Benedikta Stránského (Křesťanský magazín)	04/01/18 11:59 AM	453		415
Týden duchovní obnovy 2018	07/21/18 3:38 AM	343		1.3K
Rozhovor s biskupem Pavlím Benediktom Stránským (1. 4. 2017, Č...	04/02/18 8:56 AM	331		244

Rozhodl jsem po dosti dlouhé době napsat článek do našeho Communia. Vlastně si uvědomuji, že jsem od roku 1995, kdy se účastním našeho církevního života, napsal dva příspěvky. Jeden se tuším jmenoval „Hymnus nebeskému Otci“ a druhý byl o trojím bytí Ježíše Krista, článek vycházející z mé osobní zkušenosti, přiznám se, trochu odvážný článek. A opět chci být odvážný, někdy tak bývám. Opravdu někdy.

V předloňském roce jsme jeli s manželkou na akci na statek do Ptýrova u Mladé Boleslavi, který jsem poznal před lety jako účastník velmi drahé, intenzivní, týdenní masáže anglickým jazykem. Na zmíněném statku přednášel Jarda Dušek o víře, uzdravování a všech těch populárních záležitostech, které „teďka tak frčí“ a ovlivňují mnoho lidí. Na dotvrzení svých objevných pravd tam měl kolegu/kamaráda, který se spontánně vyléčil z rakoviny, a který všechny ty svaté pravdy dotvrzoval osobním svědectvím.

Seminář probíhal za nepokrytého úzasu většiny přítomných, protože přeci vše máme ve svých rukách, nakonec, kdo by mohl mít nad námi moc? Tak nějak to probíhalo.

Problém nastal, když se Jarda i se svým souputníkem opřel do křesťanství, zvláště do Ježíšova trapného, nepodloženého a samozřejmě zbytečného působení, což jsem nakonec nevydržel. Má otázka/námitka pak zněla: „Jardo, ty tady předkládáš nějaké pravdy a co když právě nepochybnosti znamenají nemožnost reflexe? A co když právě jiné názory jsou otevírací možností k druhému a třeba i jinému přístupu k víře?“ „Tady ho máme, potížístu“, spontánně opáčil Jarda Dušek, čímž se zaradil, alespoň v mých očích, mezi násilníky lidských duší, zvláště když vzápětí zcela otevřeně, i když lidsky (=to je blbost), pohaněl křesťanství s jeho trapnou a již dávno překonanou zvěstí.

Musím se přiznat, že od té doby, opravdu jen občas, zhlédnu jeho videa na youtube.

Snad abych se pobavil, sám nevím. Dovolím si tedy malou statistiku zhlédnutí

- Video z týdne duchovní obnovy = 1,2 tisíc,
- Video Karla Kolářka = 114,
- Video s K. F. Kozelským = 423,
- Video s P. J. Vinšem = 161.

Jen připomínám, že se jedná o jednotky, tedy „ks“, nikoli o tisíce. Dovolím si pokračovat, ve statistice zhlédnutí na youtube:

- Jarda Dušek – Láška, vztah a přátelství: 33 tis.,
- Život je velký kosmický vtíp: 46 tis.,
- Pojednání o životě: 617 tis.

Co uvedená čísla vypovídají?

No, zhodnot'te sami. V této souvislosti mne napadá, že před drahnými lety dostal Dušan nápad zpropagovat církev tím, že pokřtil několik známých osobností, vzpomínám si například na Roberta Kodyma z Wanastovek. Samozřejmě křest až po opravdovém obrácení vyprahlých uměleckých duší. Už tenkrát jsem hlásil, že pšenka nepokvete a potvrdilo se to, což mne mrzí.

Ani z našich církevních videí se zrníčko neujalo, domnívám se. Třeba mi budete oponovat a já si nebudu hrát na Duška, přijmu to. Přitom si nemyslím, že naši duchovní jsou natolik zamindrákovaní, aby si léčili sebevědomí zmíněnými videi. Co tedy srovnání čísel znamená? Že by falešní proroci konečně promluvili, řečeno biblicky? Nějak mi to tak připadá. A také mě napadá, že obrana „jejich“ prostředky není moc efektivní. Jak tedy dál? Co už stalo nám i našim duchovním?

No, zřejmě si každý opět odpoví sám. Já si pomáhám tím nejobyčejnějším z obyčejného, vírou a osobním dosvědčením. Příkladem, duchovní silou a odvahou být malým, i přes všechny tituly, znalosti i sílu Ducha svatého. Být malým a trpělivým, i když se falešní proroci hřejí na slunci. 46 tis. zhlédnutí oproti 114 představuje mocný rozdíl. Nepíše se mi to lehce, protože 114-ka se týká Karla Kolářka, kněze naší jablonecko-desenské farnosti, tedy člověka, kterého znám roky, a jenž je fajn kněz i člověk.

**JÁ SI POMÁHÁM TÍM NEJOBYČEJNĚJŠÍM
Z OBYČEJNÉHO, VÍROU A OSOBNÍM
DOSVĚDČENÍM.**

Jak tedy úvahu zakončit? Roberta Kodyma v chrámu Páně nepotkávám, a přes všechnu Pavlovu snahu o dokonalost loňské, televizní mše svaté v Jablonci, nové dušičky u nás ve farnosti také nevídám. Tak co dál? Bez frustrace a sebemrskáčství našich duchovních i nás věřících. Snad jen pokorou a odevzdáním se do Vůle a Rukou. Však víte komu. Tam kde je skutečná pravda a láska, i se všemi rábdy nespravedlivými tresty a nepochopeními tam „z vrchu“. Jak říkají buddhisté, teď a tady, to je také naše pravda, teď a tady je milost Boží. Víme to ze Skutků, milost byla rozprostraněna na lid obecný a my děkujeme, svými životy, svou malostí, nikoli malomyslností, svým příkladem i naším církevním občanstvím. To mne mnohokrát drželo při životě, i když to Dušek vidí jinak, samozřejmě mnohem lépe, mnohem více zhlédnuvší na síti... Co naplat.

Biskupská vizitácia v Bratislave

Nedeľa 13. 1. 2019 bola pre naše bratislavské spoločenstvo vzácna aj tým, že k nám na vizitáciu zavítal biskup Pavel Benedikt Stránský, sprevádzaný Štěpánom Helmerom zo zlínskej farnosti.

Biskupská vizitácia mala srdečný a neformálny charakter rodinnej návštevy. Vo svojom rodinnom dome hostili naši farníci Kočanovci biskupa Pavla i Štěpána, nášho kňaza Martina Kováča s rodinou i ďalších členov nášho spoločenstva. Hostili je výstižné slovo, stretnutie sa totiž začalo lahodným a sýtym obedom, ktorý nás všetkých dobre naladil do nasledujúcej asi trojhodinovej neformálnej debaty.

Biskupovi Pavlovi sme porozprávali o tom, čím žije naše bratislavské spoločenstvo: o hľadaní vhodnejších priestorov pre bohoslužby a stretnutia v Bratislave; možnostiach spolupráce v tomto smere s novým vedením bratislavského magistrátu; o našich vzťahoch s ostatnými katolíckymi i nekatolíckymi cirkvami na Slovensku.

Prediskutovali sme aj témy celocirkevného významu, o ktorých vedel zasa viac

povedať brat biskup: prebiehajúce sčítanie členov starokatolíckej cirkvi; financovanie cirkvi hlavne po zavŕšení odluky v ČR – investícia do nehnuteľností, navrhovaný príspevok vo forme 3% z čistého príjmu; vzdelávanie nových kňazov a diaconov s cieľom umožniť zastupiteľnosť duchovných v rámci každej farnosti, predchádzať vyhoreniu farárov; situácia v Rotunde Nájdenia sv. Kríža v Prahe a zrušenie tamojšej farnosti; možnosti rozvoja vzájomnej spolupráce farností a spoločných aktivít v cirkvi so zohľadnením obmedzených finančných aj personálnych možností.

Viaceri by sme uvítali publikáciu so zhrnutím starokatolíckej náuky, ktorá by mohla slúžiť na vnútrocirkevné vzdelávanie i na prezentáciu našej cirkvi externým záujemcom a zvedavcom. Momentálne však nie je jasné, akým spôsobom by takáto publikácia mohla vzniknúť.

Rozoberali sme aj možné témy na jesennú synodu: presbyterské svätenie žien a žehnanie párom rovnakého pohlavia. Biskup Pavel vyjadril pochybnosti, či jedna synoda unesie dve také závažné témy.

Z debaty nevznikol žiaden formálny zápis, ale sme ju ukončili s dobrým pocitom, že sme sa pozdieľali a pochopili. Na záver sme sa presunuli do centra Bratislavy, kde biskup Pavel slúžil bohoslužbu s kázňou

na tému Krstu Pána, ktorý sme v ten deň slávili – sviatku, keď opúšťame obraz Ježiša ako rozkošného bábätka a stretávame sa s ním ako s dospelým.

Bratovi biskupovi srdečne ďakujeme za čas strávený s nami a pri najbližšej príležitosti ho radi privítame opäť.

↳ František Kuminiak

...ze života naší církve

Půlnoční mše ve Cvikově
Foto: FB Starokatolici ve Varnsdorfu

Alianční modlitební týden v Šumperku
Foto: FB Starokatolici v Šumperku

Křest ve Zlíně
Foto: Pavel B. Stránský

Setkání anglikánsko-starokatolické
Komise v Praze
Foto: Petr Jan Vinš

Biskupská vizitace v Bratislavě
Foto: Jakubrafael Patay

Ekumenické náboženství v Táboře
Foto: Alois Sassmann

Najdete nás také na webu a sociálních sítích!

Starokatolická
církve v ČR

www.starokatolici.cz

www.facebook.com/starokatolici.cz

Přihlašte se také k odběru novinek
na www.starokatolici.cz/newsletter

